

INTERVIEW Emiel van Eijkeren speelde als prof ruim driehonderd wedstrijden met 97 goals

'Trots op mijn rendement'

Op zijn 23e schoot aanvaller Emiel van Eijkeren plots als een raket omhoog in de voetbalpiramide. Van de amateurs van ZVV uit Zaandam belandde hij bij (toen nog) FC Den Haag, wat voor hem de springplank was naar een succesvolle loopbaan in de eerste divisie en eredivisie.

Daan Keijzer

Zaandam ■ De manier van zijn doorbraak in het betaald voetbal is tegenwoordig een zeldzaamheid, erkent Emiel van Eijkeren (53). „Ik was op een leeftijd waarop nu nog maar weinig spelers de stap naar professioneel voetballer weten te maken. Dat heeft zeker met de tijd te maken, maar ook omdat ik altijd in mijn kwaliteiten heb geloofd.”

Kort voor zijn verhuizing naar Den Haag had Van Eijkeren, enigszins gedesillusioneerd na een mislukte proefperiode bij AZ, besloten zijn opleiding tot gymdocent (ALO) af te maken. Voetballen deed hij in zijn woonplaats Zaandam bij ZVV. Een carrière als profvoetballer had Van Eijkeren echter niet uit zijn hoofd gezet. Hij trok de stoute schoenen aan en kreeg FC Den Haag-trainer Co Adriaanse aan de telefoon. Na een paar proeftrainingen in Den Haag werd hem in 1989 een contract voorgeschoteld.

„Ik begon in het tweede en deed de zomer daarna mee met de zware voorbereiding op het seizoen in de eredivisie.” Zijn debuut volgde in augustus tijdens de uitwedstrijd tegen FC Twente. „Het was echt een metamorfose. In één jaar tijd ging ik van schoppen in mijn gezicht door de amateurs van SVA naar wedstrijden tegen de sterren van PSV zoals Hans van Breukelen, Eric Gerets en Romário.”

Van Eijkeren speelde vier zeer verdienstelijke seizoenen in Den Haag, twee op het hoogste niveau en twee in de eerste divisie.

In 1994 pikte het dan naar de eredivisie gepromoveerde NEC de aanvaller op. Met de club uit Nijmegen speelde hij vier seizoenen onafgebroken in de eredivisie. Daarna volgde één jaar FC Utrecht, waarna Van Eijkeren terugkeerde naar Den Haag en nog drie seizoenen in de eerste divisie uitkwam.

„Ik ben nooit echt constant geweest”, vat Van Eijkeren zijn loopbaan als betaald voetballer samen. „Goede periodes wisselde ik altijd af met mindere. Dan zat ik op de bank of had ik een blessure. Ik kan je vertellen: in de eredivisie is bankzitten een stuk vervelender dan in de vierde klasse. Zeker omdat mijn gezin en broodwinning afhankelijk was van mijn contract. Dan komt er een ander gevoel bij kijken.”

Toch kijkt Van Eijkeren terug op een productieve en gewaardeerde tijd. „Ik ben trots op mijn rendement in al die jaren. Ik speelde in vijf jaar eerste divisie en zeven jaar eredivisie ruim driehonderd wedstrijden met 97 goals.”

Emiel van Eijkeren: „Ik ben nooit echt constant geweest. Goede periodes wisselde ik altijd af met mindere.”

FOTO RONALD GOEDHEER

BUITEN HET SPOTLICHT

Elke week spreken we met iemand die jaren geleden de sportpagina's in deze regio beheerste. Hoe is het met deze held van vroeger? Vandaag: oud-voetballer Emiel van Eijkeren uit Zaandam.

Van schoppen door de amateurs van SVA naar de WK-sterren van PSV zoals Van Breukelen, Gerets en Romário

In de zomer van 2002 werd duidelijk dat zijn tijd als profvoetballer tegen het einde liep. Van Eijkeren wilde nog best even door maar de juiste club meldde zich niet. „Stoppen was moeilijk omdat ik nog niet klaar was met het voetbal.” Op zijn 35e legde hij zich er bij neer en ging hij weer als gymdocent aan de slag in Krommenie. Bij het Trias College, waar hij zestien jaar werkte. „Tussentijds heb ik tal van andere dingetjes gedaan. Ik volgde een trainerscursus, deed een opleiding tot tennissleraar en gaf commentaar bij voetbalwedstrijden namens WK Products, het mediabedrijf van Kees Jansma en Will Moerer. Daarin brak ik niet helemaal door, jammer.”

Zaanlands Lyceum

Tegenwoordig werkt hij op het Zaanlands Lyceum. Daar is hij naast docent lichamelijke opvoeding ook decaan en mentor. „Daar ben ik drie jaar geleden heen gegaan en het bevalt goed.”

Van het voetbal heeft de voormalig aanvaller momenteel volledig afstand genomen. Tot 2018 was hij nog hoofdtrainer van Hercules Zaandam, maar sinds hij zijn taken daar neerlegde is hij niet meer in de sport actief. „Het trainerschap heb ik vol overtuiging en plezier vier jaar lang gedaan. Het kostte helaas veel tijd terwijl er in de loop van de jaren ook andere zaken waren die tijd vroegen. Daarom nam ik de beslissing om te stoppen.” Het enige dat hem nog bindt met het voetbal zijn enkele videobanden met daarop zijn doelpunten. „Mijn vrouw en drie kinderen vroegen mij om die te maken, die vinden het leuk om terug te kijken. En ik ook wel, soms.”

Op een lijst met spelers als Jaap Stam en 'De Boertjes'

Zaandam ■ Met bijna honderd doelpunten in zijn carrière kan Emiel van Eijkeren tevreden zijn met zijn stempel op het betaald voetbal in Nederland. De beste herinneringen koestert de voormalig aanvaller, bekend om zijn goede loopvermogen en neusje voor de goal, aan het seizoen 1997-1998.

„Dat was mijn laatste jaar bij NEC. Ik scoorde toen dertien doelpunten in de eredivisie en belandde op de lijst voor de verkiezing van beste speler van het Jaar.” Die werd uiteindelijk gewonnen door Jaap Stam. „Ook spelers als de broertjes De Boer en Luc Nijls stonden op die lijst. Dat was heel bijzonder.”

Zijn opvallende prestaties bij de club uit Nijmegen leverden Van Eijkeren uiteindelijk een transfer op naar het grotere FC Utrecht.

Het mooiste doelpunt uit dat sterke seizoen 97-98? „Tegen Feyenoord, zonder twijfel. Een heerlijke volley met links. Strak in de kruising.”

NEC won de wedstrijd mede dankzij Van Eijkeren met 3-2.

En het belangrijkste doelpunt uit zijn loopbaan? „Dat was ook namens NEC, maar een jaar eerder: de penalty uit bij VVV Venlo tijdens de nacompetitie. We stredden toen tegen degradatie. Twee minuten voor

Emiel van Eijkeren in seizoen 1997/1998 als speler van NEC.

ARCHIEFFOTO

tijd stond het nog 2-2 en dat was voor ons niet genoeg om in de eredivisie te blijven. We kregen een strafschop en de eerste vier spelers van onze penaltylijst durfden niet. Ze zeiden allemaal: 'neem jij hem maar'. Ik nam mijn verantwoordelijkheid, schoot de bal binnen en hield de club in de eredivisie. Dat heeft mij een hoop goedwillig opgeleverd en de tijdelijke bijnaam 'de verlosser'. Het gekke was dat ik tijdens de wedstrijd eigenlijk geen spanning voelde. Maar die nacht heb ik geen oog dichtgedaan.”